

Chương 585: Louise Nhận Thức Về Ma Vương

(Số từ: 3429)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:15 AM 14/10/2023

Louise vừa nghe một câu chuyện gây sốc từ Heinrich. Cô đã nghi ngờ rằng có một bí mật đằng sau bước tiến quá suôn sẻ của Liên minh. Cô nghĩ không cần thiết phải phát hiện ra nó ngay lập tức.

Tuy nhiên, thật khó để tin vào lời đồn rằng Ma Vương đang dẫn đầu đội tiên phong.

Tuy nhiên, nếu đó là sự thật, Louise sẽ hiểu tại sao Đế quốc không có lựa chọn nào khác ngoài việc im lặng.

Nếu sự thật này được lan truyền, mọi người sẽ bắt đầu nghi ngờ ý định của Ma vương.

Giống như lúc này Louise đang cảm thấy bối rối, sẽ là thảm họa nếu thông tin này lan truyền khắp Liên minh.

Đó là lý do tại sao Đế quốc phải giả vờ không biết về sự trợ giúp của Ma vương, ngay cả khi họ nhận được nó.

“Có vẻ như chắc chắn rằng mối quan hệ của Đế chế với Ma vương vượt ra ngoài sự hợp tác ngầm.”

Thật khó để tin rằng con trai mình đã phải lòng lời nói ngọt ngào của Ma Vương. Nếu đó là sự thật, Heinrich sẽ không có lý do gì để ở lại với Liên minh. Anh đang ở trong một tình huống nguy hiểm và không còn lựa chọn nào khác ngoài việc rời đi, nhưng anh đã không làm vậy.

“Đế chế... và Ma vương...”

Con trai cô có thể đã bị Ma vương bắt đi.

Nhưng mặt khác, Ma vương có thể đã cố gắng cứu con trai cô.

“Nếu có một sự thật mà chúng ta không biết, chị nghĩ đó là gì?”

"Tôi không biết. Nếu Ma vương không muốn Thảm Hoạ Cổng xảy ra... thì tại sao nó lại xảy ra... và tại sao Đế chế lại che giấu sự thật... Tôi thực sự không biết."

Ma vương đã không đề cập đến bất kỳ sự thật nào sẽ gây nguy hiểm cho Heinrich nếu anh biết điều đó.

Heinrich nhìn chăm chăm vào Louise đang bối rối.

"Tôi xin lỗi. Tôi không có ý làm chị bối rối. Nhưng... tôi cảm thấy mình phải nói với chị điều đó..."

“ ... ”

Louise không thể không hiểu tại sao điều này lại xảy ra, ngay cả khi không suy nghĩ sâu xa.

Hầu hết mọi người tin rằng Ma vương là gốc rễ của mọi điều ác, và một số ít người biết sự thật khuyến khích niềm tin đó.

Nhưng nếu có một sự thật khác về Thảm Hoạ Cổng.

Nếu đúng là Ma vương không muốn Thảm Hoạ Cổng xảy ra.

Sau đó, những gì sẽ trở thành của thế giới?

Nếu mỗi liên kết mạnh mẽ được hình thành từ lòng căm thù đối với Ma vương bị sụp đổ, loài người sẽ kết thúc.

Heinrich cúi đầu nhìn Louise bối rối.

“Tôi có thể bị mê hoặc bởi Ma Vương... nhưng tôi không thể không nghĩ như vậy...”

“Không, em đã làm rất tốt. Em đã nói với tôi điều đó...”

Mặc dù Louise vẫn không thể thoát khỏi sự bối rối, nhưng cô phải khen ngợi con trai mình vì đã can đảm nói về cuộc gặp gỡ bí mật của mình với Ma vương.

Tâm trí của Louise rối loạn vì những lời nói của Heinrich.

Ma vương thực sự là ai, sự thật đằng sau Thảm Hoạ Cổng là gì và Đế chế đang nghĩ gì?

Cô không biết gì cả.

Nhưng có vấn đề gì nếu có một sự thật mà mọi người trên thế giới đều không biết?

Bất kể ý định là gì, Thảm Hoạ Cồng đã xảy ra, và nó phải được chấm dứt, và sự thật đó vẫn không thay đổi khi đối mặt với bất kỳ sự thật nào.

Tuyết vẫn rơi.

Một trận bão tuyết đổ xuống.

Tuyết tích tụ.

Tuyết bao phủ mọi thứ.

Trái đất, các tòa nhà, cây cối và những dòng sông đóng băng.

Nó chôn vùi mọi thứ.

Thảm Hoạ Cồng giống như tuyết này.

Khi một trận bão tuyết lớn đổ xuống, mọi thứ đều bị chôn vùi.

Khi một trận bão tuyết đến, mọi thứ khác đều mất đi tầm quan trọng.

Tuyết phải được dọn sạch. Nó phải được dọn sạch liên tục để ngăn không cho nó nhấn chìm và phá hủy mọi thứ.

Giống như người ta phải dọn sạch tuyết trước khi nó nuốt chửng thế giới, cuối cùng không có gì trở nên quan trọng hơn bản thân tuyết.

Sự thật cũng vậy, bị chôn vùi dưới trận bão tuyết được gọi là Thảm Hoạ Cổng, đã trở nên vô hình và không quan trọng.

Thảm Hoạ Cổng phải được giải quyết.

Mệnh đề tuyệt đối đó đã chôn vùi tất cả sự thật và công lý. Và do đó, một mệnh đề tuyệt đối khác: sự thật bị chôn vùi không quan trọng.

Louise von Schwarz không còn lựa chọn nào khác ngoài nhận ra điều này.

Nhưng nếu Ma vương thực sự là một thực thể như vậy. Chiến đấu ở tuyến đầu để kết thúc Thảm Hoạ Cổng, nhưng không được bất kỳ ai trên thế giới công nhận.

"Nếu những gì em nói là đúng... và nếu đó thực sự là một tình huống như vậy."

Thật đáng sợ, mạnh mẽ, và chưa hết,

Ma Vương phải là một sự tồn tại đáng buồn làm sao.

"Thật buồn. Tất cả những điều này."

Louise thở dài, nhìn lên bầu trời.

Heinrich và Louise đi bộ vô định trên con đường trong Temple.

Những gì Ma vương nói với Heinrich có thể là một lời nói dối.

Tuy nhiên, cũng rất khó để cho rằng Ma Vương đã nói dối. Nếu hắn ta có ý định lừa dối, ít nhất hắn nên nói điều gì đó.

Những từ như "Nguy hiểm lắm, vậy hãy đi cùng nhau."

"Tôi sẽ cho cậu biết những gì đang xảy ra cho đến nay nếu cậu đi theo tôi."

Hắn ta không nói gì khác và thậm chí còn ngoan ngoãn lùi lại khi Heinrich từ chối.

Ý kiến của Heinrich về Ma vương và các sự kiện trong Lực lượng Đồng minh là kết quả của những suy nghĩ và phán đoán của chính anh.

Việc Ma vương đã theo dõi căn cứ của Lực lượng Đồng minh suốt thời gian qua là một câu chuyện ớn lạnh đối với Louise, nhưng cuối cùng, Ma vương thậm chí còn không có ý định lừa dối Heinrich.

Thật vậy, tính mạng của Heinrich thực sự gặp nguy hiểm. Một âm mưu ám sát đã xảy ra, nhưng Louise đã không xử lý nó?

Nếu Louise không can thiệp, Heinrich đã bị giết.

Ma vương không muốn Heinrich giết những người anh trai của mình, cũng không muốn bị họ giết.

Đó là lý do tại sao hắn muốn Heinrich tham gia cùng mình.

Khi Ma Vương đến tìm Heinrich, hắn không nói gì khác ngoài việc sẽ xảy ra một vụ ám sát.

Vì vậy, chỉ có sự đồng ý của Heinrich.

Nghĩ như vậy, Louise thấy lạ.

Heinrich bị anh chị của mình coi thường, tính mạng của anh gặp nguy hiểm và anh thậm chí còn không biết sự thật về Louise.

"Em út."

"Vâng chị à."

"Không... sai khi không rời đi sao?"

"Sẽ là đúng, vào lúc đó."

"Đúng vậy, em gặp nguy hiểm, không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, tôi cũng không biết mình sẽ làm chuyện như vậy."

Trong một tình huống mà sự an toàn không chắc chắn, không thể tránh khỏi việc nghĩ rằng quyết định ở lại của Heinrich là ngu ngốc.

"Có nhiều lý do... nhưng nếu tôi quyết định rời đi, tôi có thể thấy hậu quả sẽ xảy ra. Binh lính, sĩ quan, Hoàng gia và thậm chí cả Kernstadt của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng."

"Ah..."

Louise không khỏi sửng sò, không ngờ Heinrich lại có tâm tư như vậy.

"Ngay cả với trí óc hạn chế của mình, tôi có thể nói rằng mọi người sẽ nhận được những ánh mắt và sự oán giận như vậy."

"..."

"Cho nên, tôi quyết định không rời đi."

Bất kể lý do gì, nó sẽ được coi là sự phản bội.

Những người từ Kernstadt sẽ nhận được ánh mắt giống như những người từ Giáo hội Towan và Als và những người từ Công Quốc Saint-Owan.

Biết là nguy hiểm khi nghĩ như vậy nhưng anh vẫn không bỏ đi.

Nghe những lời đó, Louise cảm thấy như thể hơi thở của mình bị lấy đi.

"Và nếu tôi rời đi... Điều này sẽ không bao giờ xảy ra, và thời gian này sẽ không bao giờ tồn tại. Mãi mãi... Tôi sẽ không biết gì cả."

Không phải tất cả anh chị của Heinrich đều ghét anh. Anh sẽ không bao giờ biết rằng một số người trong số họ chỉ do dự, cảm thấy khó khăn khi đối mặt với anh.

"Tôi rất vui vì em đã không rời đi."

Heinrich nhìn Louise.

Chiến tranh đã làm thay đổi nhiều thứ, và nó đã đẩy quá nhiều người vào cảnh khốn cùng.

Nhưng không phải mọi thứ thay đổi theo chiều hướng xấu đi. Heinrich đã dần trở thành một người có khả năng suy ngẫm về nhiều thứ.

Tràn ngập cảm xúc và sự tiếc nuối, Louise không thể tìm được từ thích hợp.

Thay vì căm ghét mẹ vì đã biết sự thật, con trai cô lại biết ơn, vui mừng đón nhận hoàn cảnh. Louise không thể không biết ơn vì rất nhiều điều.

Họ đã đi bộ trong sự yên lặng dễ chịu này bao lâu rồi?

"...Huh?"

Hai người đang lặng lẽ bước đi, không còn cách nào khác là phải dừng lại khi nghe thấy giọng nói từ xa.

Ở phía đối diện của con đường họ đang đi, một nhóm bảo vệ đang chặn đường.

"Đây là khu vực cấm sao?"

"Dường như là vậy..."

Các lính canh không nói chuyện với Heinrich và Louise, nhưng tư thế chặn đường của họ cho thấy rõ ràng rằng đây là một khu vực được kiểm soát.

Bằng cách đi bộ không mục đích, họ đã vấp phải một nơi mà họ sẽ không bao giờ bước vào.

"Hình như... đây là sân trường đại học."

"À, tôi hiểu rồi. Vậy thì có thể hiểu được."

Tuy nhiên, một khu vực hạn chế? Louise và Heinrich nhìn vào khu đất bị lính gác phong tỏa và những tòa nhà bên ngoài. Như thể không có vấn đề gì để nhìn, những người bảo vệ ở phía xa không chú ý đến hai người.

Nhưng có một lý do để kiểm soát truy cập?

Ít người qua lại trong khu vực, vì vậy sẽ không có ai tình cờ mạo hiểm ở đó.

"Nếu đó là một khu vực được kiểm soát không có ai ra vào..."

Phải có một cái gì đó xảy ra bên trong được coi là bí mật.

Và quy mô của lực lượng an ninh có thể nhìn thấy là bất cứ điều gì khác thường. Mặc dù họ không thể biết chuyện gì đang xảy ra bên trong, nhưng với mức độ an ninh như

vậy, chắc hẳn một điều gì đó còn nghiêm trọng hơn đang diễn ra.

"Có vẻ như đó là một trường đại học phép thuật."

Nhìn thấy tấm biển, Heinrich chậm rãi gật đầu như thể đã hiểu trường đại học bên trong khu vực kiểm soát là gì.

"Một trường đại học phép thuật... Vì vậy, họ phải tiến hành một loại nghiên cứu nào đó."

Louise đồng ý, gật đầu, nghĩ rằng đó phải là thứ mà Đế quốc coi là bí mật.

"Có phải họ đang cố tạo ra một Titan khác không? Nếu một vũ khí như vậy được phát triển trở lại, nó sẽ tốt cho tất cả mọi người..."

"Có lẽ đó không phải là Titan. Tôi nghe nói họ không có đủ nguồn lực để tạo ra một con khác."

"Thật sao? Vậy thì chắc hẳn họ đang nghiên cứu một loại vũ khí ma thuật quy mô lớn khác hay thứ gì khác?"

"Nếu nó giúp ích cho nỗ lực chiến tranh, bất cứ điều gì cũng tốt."

"Đúng vậy..."

—Titan.

Khi chứng kiến sức mạnh của nó, Louise cảm thấy vừa rùng mình vừa sợ hãi. Cô đã nghĩ đi nghĩ lại rằng thật may mắn biết bao khi Titan đứng về phía họ.

Ngay cả những kẻ chống lại Đế quốc, kể cả khi nó là quân đội của Ma vương, cũng sẽ bị nghiền nát dưới chân Titan và biến mất không một dấu vết.

Đế chế đang làm gì đó tại Đại học Phép thuật Temple. Đó không phải là Titan, nhưng họ đang nghiên cứu thứ gì đó.

Có vẻ như các bạn học Class B đã được đưa vào nghiên cứu. Họ được cho là đang ở trong Temple, nhưng hiếm khi thấy họ trở về ký túc xá từ trường đại học phép thuật.

Mặc dù Heinrich không thể biết chi tiết, nhưng anh có thể đoán rằng Louis Ancton, Christina và Anna de Gerna sẽ tham gia vào cuộc nghiên cứu đang được tiến hành ở đó.

"Không phải cô gái tên Adelia cũng tham gia vào Dự án Titan sao? Bạn của em..."

"Vâng đúng vậy."

Power Cartridge của Adelia là một phát minh tuyệt vời, nhưng Titan đã vượt qua nó một cách áp đảo.

Nhưng lần này, ngay cả những đồng nghiệp khác cũng tham gia.

Nó có thể là loại vũ khí gì?

"Tất cả bạn bè của em đều ... cực kỳ tài năng, phải nói ít nhất là vậy."

Những đứa trẻ từ năm hai của Temple.

Louise không thể không nghĩ rằng một số lượng bất thường những người tài năng khủng khiếp đã được tập hợp trong lớp đó.

Thiên tài và thảm họa đã được tập hợp một cách kỳ lạ.

Nó có thể là một sự trùng hợp quá khủng khiếp?

Louise và Heinrich chậm rãi đi bộ qua những con đường phủ đầy tuyết của Temple, bỏ lại trường đại học phép thuật phía sau.

Ludwig rời trụ sở an ninh với vẻ mặt buồn bã.

Không đời nào những mảnh vỡ từ ngôi nhà thờ đang sụp đổ lại có thể giết chết Ludwig. Sau khi giải cứu xác Rowan khỏi đồng đá trong nhà thờ đổ sập, Ludwig chạm trán với những người bảo vệ đến thu dọn hiện trường vụ cháy.

Sau đó anh được đưa đến trụ sở an ninh, cam kết hợp tác đầy đủ với cuộc điều tra.

Tuy nhiên, câu trả lời mà Ludwig nghe được khiến anh chết lặng.

"...Thật khó."

"Khó khăn, anh nói sao?"

"Phải. Nếu chúng bị bắt tại hiện trường thì mọi chuyện đã khác. Nhưng nếu hàng chục tên côn đồ tấn công nhà thờ và chạy tán loạn... nếu đó là một vụ phạm tội tự phát chứ không phải có tổ chức... thì việc tìm ra các nghi phạm sẽ rất khó khăn."

"Tôi đã tận mắt nhìn thấy chúng. Mọi người cướp phá nhà thờ và bỏ chạy... Tôi không nhìn thấy mọi người, nhưng tôi nhìn thấy rõ ràng. Tôi có nhớ."

"Ludwig, dân số của Đế quốc hiện đã hơn 100 triệu người. Và nếu tội ác được thực hiện bởi những người từ một ngôi làng tị nạn, nơi mà ngay cả danh tính của chúng cũng chưa được xác định chính xác... thì hầu như không thể bắt được bọn tội phạm."

Nếu những kẻ tấn công đang trốn ở đâu đó trong những con hẻm giống như mê cung của làng tị nạn, thì sẽ không thể tìm thấy chúng.

"Và với thời tiết như thế này..."

Trong tình hình hiện tại, nơi họ bị choáng ngợp bởi việc đối phó với tuyết rơi dày đặc, không có nhân lực cũng như khả năng tìm ra tội phạm.

Ludwig không biết phải nói gì.

Đây là thực tế của Đế chế, nơi mà việc truy bắt tội phạm gần như là không thể trừ khi tội ác xảy ra ngay trước mặt bạn.

—Tội phạm tự phát, đốt phá tự phát, cướp bóc tự phát.

Bản chất tự phát của những vụ việc này khiến việc bắt tội phạm hầu như không thể xảy ra và lực lượng an ninh đã đánh dấu điều đó là không thể trước khi bắt đầu điều tra.

Về mặt mỗi hằn sâu trên khuôn mặt của người có trách nhiệm cho thấy rõ rằng anh ta không vô trách nhiệm trong các phát biểu của mình.

"Nhưng... chúng ta sẽ bỏ qua chuyện này sao? Không điều tra, không làm gì cả? Cứ thế thôi sao?"

Lực lượng an ninh có quyền hành quyết nhanh chóng, ít nhất là vì họ duy trì một số hình thức trật tự xã hội.

Nhưng nếu họ bó tay với vụ án mà trật tự xã hội đã hoàn toàn sụp đổ này, thì lực lượng an ninh đã làm gì cho đến tận bây giờ?

Nếu các lính canh không làm công việc của họ, họ không có quyền giết người tùy ý.

Với vẻ mặt trống rỗng, Ludwig nhìn đội trưởng bảo vệ, người đang thở dài thườn thượt.

"Ludwig, vụ án này không thuộc thẩm quyền của chúng ta. Cho dù chúng ta có muốn điều tra cũng không được phép."

"Ý anh là gì?"

"Đó là một vụ đốt phá, cướp bóc và giết người xảy ra trong nhà thờ của Ngũ Đại Thần Giáo."

Ludwig có thể phần nào đoán được tại sao đội trưởng đội cận vệ dường như đang phỉ tay trước vấn đề này.

"Quyền điều tra vụ án này thuộc về các Thánh Hiệp sĩ."

Đội trưởng cảnh vệ ám chỉ rằng, bọn họ vốn không có ý định điều tra, cho dù muốn cũng không được.

Họ đã dọn dẹp hiện trường, nhưng các Thánh Hiệp sĩ có thể sẽ tiến hành cuộc điều tra nội bộ của riêng họ.

"Chúng ta không biết liệu các Thánh Hiệp sĩ có thể tìm ra thủ phạm hay không, nhưng có lẽ chúng ta sẽ phải giao tài liệu vụ án cho họ."

Nghe xong, Ludwig rời trụ sở bảo vệ của quận.

Rowan đã chết.

Hầu hết những người ở lại nhà thờ cũng đã chết.

Và việc tìm ra thủ phạm thực tế là không thể.

Ludwig đi trên đường trong sự bàng hoàng.

—Tổng giám mục Rowan.

Cô là một cô gái đặc biệt, nhưng cô không bao giờ xấu xa. Không rõ liệu mục tiêu của bọn côn đồ là thức ăn bên trong nhà thờ hay sự tức giận của chúng nhắm vào Giáo hội Towan.

Nhưng Rowan, người đã không mệt mỏi lang thang trên đường phố để giúp đỡ mọi người mà không hề được nghỉ ngơi hợp lý, đã bị sát hại dã man.

Tại sao?

Tại sao chúng phải đến đó?

Và chúng thậm chí không bị bắt?

Một người có thể cứu hàng vạn sinh mạng chỉ đáng giá một mẫu bánh mì sao?

Điều đó không có ý nghĩa.

Loại điều này không nên xảy ra.

Ngay cả chính những người bảo vệ cũng nói rằng họ không thể tìm thấy những người đó và không có tài nguyên ngay từ đầu.

Ludwig không đánh giá quá cao bản thân.

Anh không nghĩ mình có thể làm được điều mà các lính canh không thể.

Đây không phải là vấn đề sức mạnh mà là trí thông minh.

Và nó đòi hỏi sức mạnh để tham gia vào vụ án.

Suy nghĩ của Ludwig đã đạt đến điểm đó.

Anh thiếu sức mạnh để tham gia vào vụ án và trí thông minh để giải quyết nó.

Anh cần sự giúp đỡ.

Ai đó giúp đỡ.

Tuyệt vọng.

Những người đã thực hiện hành vi như vậy cần phải bị trừng phạt.

Với suy nghĩ đó trong đầu, Ludwig đi trên phố, mắt mở to.

(Tluc: Và thế là Ludwig đã thức tỉnh Mangekyou Sharingan :v)

END ARC 3 - Thảm Hoạ Cổng (Thượng)